

ilu imeks. Mõlemad nähti nagu paariks loodud olevat: üks kaunis noor mees, teine äitsen neiu. Ka nende mäng passis kokku, nii et kõik sellega rahul olivad, ja kui otsas oli, siis kiites käsi lahkutasiwad.

Martin, kes ta agar laulma oli, laulis klaveriga mõned ilusad laulud wõerastele ette ja tegi sellega palju rõõmu. Ta sai wana baroni ja ta proua meelest ikka armsamaks.

Kui pidu möödus oli, jäi Martin oma seltsilistega weel mõneks päewaks baron Rittersi mõisa külaliskõiks, kus kõigesuguste mängude ja jalutuse käikudega aega wiideti.

Ühel niisugusel jalutuse käigul juhtus Martin teistega ühest kündjast mööda minema, sellega ühes tema lapse põlwes oli karjas käinud. Mõlemad tundsiwad teine teist ära, ja kündja teretas: „Tere ka, P. noor herra!“

Martin lõi ruttu silmad teine poole ja ei wõtnud terwist wasta, sest et tal häbi oli, et üks talupoeg teda siin nime pidi tundis, kus teda koguni tundmata arwati olevat. See läbi oleks ju wõinud wälja tulla, et tema Gesti sugust oli, ja seda kuulutada kartis tema wäga.

„Kust see kündja sind tunneb?“ küsis üks Martinini seltsimeestest ta käest.

See küsimine ajas Martinile puna filmi. Tema, kes muidu alati osaw rääkija oli, wastas nüüd kogeldades: „Ei tea, kus ta mind on näinud.“

Aga wale kõik, ta teadis küll, et kündja wist tema kodust siia teenistusesse tulnud. Tema kodu pol siit umbes 30 wersta eemal.

Pea läksiwad ka studentid jälle Tartu tagasi, kuhu Martin ka ihaldas minna, sest ta kartis, et kündja hakkab mõisas tema suguseltsist palju rääkima. Üksi baroni proua ja Ella teadsiwad, kes ta oli, aga need ei rääkinud sest kellegile, baronile ommugi mitte.

Tartus hakkas Martin hoolega õppima, sest et tal juba rohkem pool kooli aega selja taga oli. Kui ta wiis aastat universiteedis oli olnud, tegi ta wiimse eksami ära ja sai ilusaste läbi. Mis tarkust ta oli õppinud, ei ole ma meelega nimetanud, muidu ehk wõiks wälja tulla, kes ta on. Siis sattusin mina temaga tüliisse, et ma tema elulugu olen julgenud jutustada. Selle pärast ei ole ma tema liignimegi ütelnud. Ta elab weel praegu üsna priiskaste, ja on umbes 40 aastat wana mees. Ma polun aga lugejat filmad ringi lüüa, küll siis niisugusid mehi ka leida on, kes küll meie rahwa luu ja liha on, aga ometi Gesti rahwast midagi teada ei taha.

Martinil oli häa õnn. Warsti pääle lõpuksani tegemist juhtus üks häa koht saada olema, mis temale just sündis. Enam kui kolm tuhat rubla tuli tal sääl aastal sisse, ja ta ta hakkas wäga ilusaste ja toredate elama, mis tal selle palgaga wäga hästi wõimalik oli.

Ehki küll tal tühi asi oleks olnud oma woefid nemand nüüd aidata, ei teinud ta seda mitte. Wäga arwa juhtus see, et ta neile mõne rubla raha saatis. Ta oli neile pääle selle ütelda lastnud, et nad teda mitte ei pea waatama tulema, sest et tal neid wõimalik ei olla wasta wõtta. Mis wanemate süda